



Arrest

nr. 195 622 van 27 november 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. HALSBERGHE
E. Beernaertstraat 58/1
8400 OOSTENDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 8 januari 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 december 2013 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partijen op 13 december 2013 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DONCK, die *loco* advocaat T. HALSBERGHE verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De tweede verzoekster, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, komt op 12 mei 2009 België binnen en vraagt op dezelfde dag asiel aan. De eerste verzoeker, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, komt op 30 juli 2009 België binnen en vraagt op 31 juli 2009 asiel aan. Op 26 januari 2010 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 43 637 van

20 mei 2010 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen.

1.2. Op 5 november 2009 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Nadat deze aanvraag op 20 mei 2010 ontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 4 november 2011 ongegrond bevonden.

1.3. Op 29 november 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoekende partijen een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.4. Op 14 december 2011 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.4.1. Op 25 april 2012 wordt de in punt 1.4 vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 93 856 van 18 december 2012 wordt deze beslissing door de Raad vernietigd.

1.4.2. Op 8 maart 2013 wordt de in punt 1.4 vermelde aanvraag opnieuw onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 106 763 van 16 juli 2013 wordt deze beslissing door de Raad vernietigd.

1.4.3. Op 1 oktober 2013 wordt de in punt 1.4 vermelde aanvraag nogmaals onontvankelijk verklaard.

1.5. Op 27 januari 2012 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 5 maart 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 106 762 van 16 juli 2013 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.6. Op 13 juni 2012 dienen de verzoekende partijen een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.6.1. Op 13 augustus 2012 wordt de in punt 1.6 vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 93 867 van 18 december 2012 wordt deze beslissing door de Raad vernietigd.

1.6.2. Op 13 maart 2013 wordt de in punt 1.6 vermelde aanvraag opnieuw onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan de verzoekende partijen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.7. Op 27 april 2013 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 4 december 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.8. Op 4 december 2013 wordt de verzoekende partijen tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Dit zijn de thans bestreden beslissingen die op 13 december 2013 aan de verzoekende partijen ter kennis worden gebracht. De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van de eerste verzoeker werd genomen en op gelijklopende motieven is gestoeld als de tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van de tweede verzoekster werd genomen, is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 13.03.2013, hem betekend op 27.03.2013.

Er wordt aan betrokkene een termijn van 3 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar de vreemdeling gedurende een lange periode zich in illegaal verblijf heeft genesteld.

(…)”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het evenredigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van haar wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond ervan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860 ; RvSt. 7 december 2001, nr. 101.624, RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

III. 1.1. Onverminderd het feit dat verweerster op 13.03.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten heeft betekend aan verzoekers, heeft dit niet automatisch tot gevolg dat de thans bestreden beslissingen houdende een inreisverbod van drie jaar dienen te worden genomen door verweerster lastens verzoekers, voor zover dit een inreisverbod van drie jaar inhoudt.

Dit is en blijft een discretionaire bevoegdheid van verweerster.

Het behoort daarenboven Uw Raad toe, na te gaan of de thans bestreden beslissingen waarmee verweerster schade berokkend aan verzoekers, al dan niet wettig is, en dit zelfs als het om een discretionaire bevoegdheid van verweerster gaat. (Cass. 20.09.1982, Pas. 1983, I, 91).

III.1.2. De thans bestreden beslissingen betreffen een inreisverbod van drie jaar met verwijzing naar eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten lastens verzoekers en dit in toepassing van art. 74/11, § 1., 1° Vr.W., naar luid waarvan (eigen cursivering en accentuering) :
“(…)

Bij het opleggen van een inreisverbod dient verweerster dus in elk geval rekening houden met de specifieke omstandigheden waarin verzoekers zich in het Rijk bevinden, en dit zekerlijk nu zij in toepassing van art. 74/11, § 1., 1° Vr.W. aan verzoekers een maximaal inreisverbod oplegt van drie jaar, louter onder verwijzing naar de eerdere bevelen betekend op 27.03.2013.

Bij het opleggen van het inreisverbod dient verweerster mede voor wat betreft de duur ervan (en nu zij in toepassing van art. 74/11, § 2 in fine Vr.W. : ‘De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen’ zelfs kan beslissen geen inreisverbod op te leggen) rekening houden met alle omstandigheden eigen aan het geval en dient zij blijkens de parlementaire voorbereiding tevens een individueel onderzoek te voeren naar de situatie van verzoekers en dit voorafgaandelijk aan het opleggen van het inreisverbod.

Verzoekers hebben zich in de eerdere aanvragen tot verblijfsmachtiging beroepen op het ziektebeeld van hun minderjarige zoon Q. (...).

Tevens is verweerster op de hoogte van het feit dat de kleinzoon van verzoekers D. S. (...) tevens aan acuut longlijden lijdt en daaromtrent tevens een hangende regularisatieprocedure is.

Ook de zoon van verzoekers is thans gehuwd met een Belgische onderdaan.

In de thans bestreden beslissingen wordt echter geen enkele rekening gehouden met het feit dat verzoekers zich in het Rijk bevinden samen met hun zonen en kleinkinderen thans met legaal verblijf.

Aldus blijkt uit niets dat verweerster die aan verzoekers het maximale inreisverbod van 3 jaar oplegt onder de loutere verwijzing naar het niet naleven van de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten dd. 13.03.2013 in werkelijkheid voorafgaandelijk de beslissing van 04.12.2013 een onderzoek

heeft gedaan naar de werkelijke omstandigheden waaronder verzoekers verblijven in het Rijk, met name samen met hun kinderen en kleinkinderen en ook rekening houdende met de medische toestand van Q. S. (...) en D. S. (...) voormeld.

Door zonder verdere motivatie omtrent de verstreckende gevolgen die dit inreisverbod heeft voor het familie- en gezinsleven van verzoekers in het Rijk, aan verzoekers automatisch het maximale inreisverbod op te leggen, schendt verweerster manifest het evenredigheidsbeginsel en tevens art. 74/11 Vr.W.

De bestreden beslissingen zijn wegens deze motiveringsgebreken in elk geval niet wettig gemotiveerd en dient dan ook te worden vernietigd."

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 74/11 Vreemdelingenwet,
- de materiële motiveringsplicht,
- het evenredigheidsbeginsel.

Verzoekende partij houdt in haar eerste en enig middel vooreerst voor dat dat het feit dat aan haar op 13.3.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, niet automatisch tot gevolg heeft dat de bestreden beslissingen dienen te worden genomen door de gemachtigde. Het zou een discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde betreffen.

Verder houdt verzoekende partij voor dat de gemachtigde rekening diende te houden met de specifieke omstandigheden waarin verzoekende partij zich in het Rijk bevindt.

In de bestreden beslissingen wordt een inreisverbod opgelegd van drie jaar, en dit in toepassing van art. 74/11, § 1, 2° Vreemdelingenwet, waarbij wordt gewezen op het feit dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd en aldus niet aan de terugkeerverplichting voldaan werd. Er wordt dan ook expliciet gemotiveerd om welke reden een termijn van drie jaar wordt opgelegd:

De motivering van de bestreden beslissingen luidt als volgt:
(...)

Verzoekende partij kan bezwaarlijk buiten deze concrete motieven om, waaruit blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk en afdoende heeft gemotiveerd om welke reden een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd.

Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Verzoekende partij haar theoretisch betoog inzake de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris kan geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing. Deze werd terecht genomen en ten genoegen van recht gemotiveerd.

De concrete motieven van de bestreden beslissing hebben betrekking op de specifieke situatie van verzoekende partij, en volstaan opdat de beslissing ten genoegen van recht onderbouwd is in rechte en in feite.

Dienaangaande dient tevens te worden opgemerkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: 'De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom ' ervan dient te vermelden' (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

In casu toont verzoekende partij evenmin aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze te werk zou zijn gegaan. De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Zie ook:

"Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, is de Raad van oordeel dat het opgelegde inreisverbod in casu afdoende wordt gemotiveerd door de vaststelling dat 'niet aan de

terugkeerverplichting werd voldaan', hetgeen betekent dat de verzoeker een eerdere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd zoals voorzien in artikel 74/11. § 1, tweede lid. 2° van de vreemdelingenwet." (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

En:

"Voorts wijst de Raad erop dat de termijn van drie jaren van het gegeven inreisverbod wettelijk is voorzien en de verzoekende partij geen concrete grieven aanhaalt om aan te tonen dat deze duur onredelijk is, daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij dit nadeel aan haar eigen gedragingen te wijten is omdat zij niet vrijwillig gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel" (R.v.V. nr. 111.109 dd. 30.09.2013)

Verzoekende partij haalt voorts aan dat bij het nemen van het inreisverbod ten onrechte geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden waarin verzoekende partij zich in het Rijk bevindt. Verzoekende partij stelt dat zij zich in eerdere aanvragen om machtiging tot verblijf heeft beroepen op het ziektebeeld van haar minderjarige zoon Q. (...).

De gemachtigde zou tevens op de hoogte zijn van het feit dat de kleinzoon van verzoekende partij, D. S. (...), aan een acuut longlijden lijdt en daaromtrent een hangende regularisatieprocedure zou lopen. De zoon van verzoekende partij zou ook gehuwd zijn met een Belgische onderdaan.

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen niet worden aangenomen. Verweerder wijst erop dat de inreisverboden werden uitgevaardigd op grond van art. 74/11 Vreemdelingenwet §1, tweede lid van de wet.

Dit artikel 74/11, § 1 Vreemdelingenwet, stipuleert als volgt:

"(...)"

In de bestreden beslissingen wordt een inreisverbod opgelegd van 3 jaar, en dit in toepassing van art. 74/11, § 1, 2° Vreemdelingenwet, waarbij wordt gewezen op het feit dat verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 13.3.2013.

De verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat de bestreden beslissing niet afdoende zouden zijn gemotiveerd. In casu wordt duidelijk uiteengezet om welke redenen de gemachtigde van de staatssecretaris een inreisverbod van drie jaar heeft opgelegd aan verzoekende partij.

Verzoekende partij kan zich niet dienstig beroepen op het ziektebeeld van haar minderjarige zoon Q. (...). Uit het administratief dossier blijkt namelijk dat verzoekende partij haar aanvraag om medische regularisatie op 1.10.2013 onontvankelijk werd verklaard. Het loutere feit dat verzoekende partij hiertegen een annulatieberoep heeft niet tot gevolg dat de onontvankelijkheidsbeslissing niet rechtsgeldig en uitvoerbaar moet worden geacht tenzij en tot dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er op het laatstgenoemde beroep anders over zou beslissen (zie ook R.v.St. nr. 50.134, 09.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 49.748, 20.10.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 43.513, 28.06.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p ; en a contrario : art. 39/79 van de vreemdelingenwet).

Verzoekende partij kan evenmin dienstig verwijzen naar de op heden hangende regularisatieprocedure in hoofde van haar kleinzoon D. S. (...). Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat dit loutere feit dit een specifieke omstandigheid is die ertoe kan leiden geen beslissing tot inreisverbod te nemen. Terwijl uit niets blijkt dat de medische regularisatie in hoofde van D. S. (...) op heden ontvankelijk of gegrond werd verklaard.

Verzoekende partij verwijst tot slot naar haar zonen en kleinzonen. Hoewel het gezinsleven van ouders en hun minderjarige kinderen wordt verondersteld, kan, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen ouders en hun meerderjarige kinderen gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Immers, "er wordt aangenomen dat in de relatie tussen een ouder en een meerderjarig kind het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden" (R.v.V. nr. 66 750 van 19 september 2011, www.rvv-cce.be).

Verzoekende partij maakt met haar beschouwingen niet aannemelijk dat er sprake is van enige vorm van afhankelijk.

Verzoekende partij haar beschouwingen zijn niet dienstig.

Bovendien blijkt uit artikel 74/11 Vreemdelingenwet niet dat de gemachtigde gehouden is om bij het uitvaardigen van een beslissing van inreisverbod telkens uitdrukkelijk te motiveren waarom hij geen toepassing maakt van de mogelijkheid om zich te onthouden van het uitvaardigen van het inreisverbod.

"Uit de samenlezing van het bepaalde in artikel 74/11, § 1, tweede lid en 74/11, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet blijkt dat in de regel een inreisverbod wordt opgelegd indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, zoals in casu, of indien voor het vrijwillig vertrek geen termijn wordt toegestaan, en dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich hiervan in individuele gevallen omwille van humanitaire redenen kan onthouden. Uit het genoemde artikel 74/11 van de vreemdelingenwet blijkt echter niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris gehouden is om, bij het uitvaardigen van een terugkeerbesluit en bij het vaststellen van één van de in artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalde gevallen, telkens uitdrukkelijk te motiveren waarom hij geen toepassing maakt van de mogelijkheid om zich te onthouden van het uitvaardigen van een inreisverbod. De verzoeker duidt geen ander wettelijke of reglementaire bepaling aan waaruit specifiek blijkt dat bij het uitvaardigen van een inreisverbod uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd waarom geen toepassing wordt gemaakt van de mogelijkheid voorzien in artikel 74/11, § 2, tweede lid van diezelfde wet. Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, is de Raad van oordeel dat het opgelegde inreisverbod in casu afdoende wordt gemotiveerd door de vaststelling dat "niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan", hetgeen betekent dat de verzoeker een eerdere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd zoals voorzien in artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Daargelaten de vraag of de gemachtigde van de staatssecretaris zich uit eigen beweging dan wel slechts op verzoek van de betrokkene kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod, vereist de materiële motiveringsplicht niet dat bijkomend wordt gemotiveerd waarom, bij wege van uitzondering, geen gebruik wordt gemaakt van de mogelijkheid om wegens humanitaire redenen geen inreisverbod op te leggen" (R.v.V. nr. 91 663 van 19 november 2012, www.rvv-cce.be, onderlijning toegevoegd)

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekende partij een beslissing tot inreisverbod diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De verweerder laat gelden dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

"Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Mede gelet op de analyse van het tweede middel, zie hierna, blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt."
(onder meer Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 24.638 van 17 maart 2009)

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskenning van het redelijkheidsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste en enig middel is deels onontvankelijk, en voor het overige ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3.1. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet volgt dat de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *“indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan”* of *“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”*. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert”* (Parl.St. Kamer, 2011-12, nr. 53K1825/001, 23).

Te dezen wordt aan de verzoekende partijen in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet een inreisverbod opgelegd omdat zij *“geen gevolg (hebben) gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 13.03.2013”*. Daarnaast bevatten de bestreden beslissingen een motivering waarom de verzoekende partijen gedurende drie jaar de toegang tot en het verblijf op het grondgebied wordt verboden, met name omdat zij zich gedurende een lange periode in illegaal verblijf hebben genesteld.

De verzoekende partijen laten gelden dat zij zich in de eerdere aanvragen om een machtiging tot verblijf hebben beroepen op het ziektebeeld van hun minderjarige zoon, dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op de hoogte is van het feit dat er een hangende regularisatieprocedure is omtrent het acuut longlijden van hun kleinzoon en dat hun zoon thans gehuwd is met een Belgisch onderdaan. Zij stellen dat desondanks uit niets blijkt dat een onderzoek is gedaan naar de werkelijke omstandigheden, met name dat zij samen met hun zonen en kleinkinderen in het Rijk verblijven en de medische toestand van hun zoon en kleinzoon, terwijl hen toch een inreisverbod met een maximale duur van drie jaar wordt opgelegd.

De verwerende partij betwist in haar nota met opmerkingen niet dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissingen op de hoogte was van de door de verzoekende partijen aangehaalde omstandigheden. Zij betwist evenmin dat uit de motieven van de bestreden beslissingen niet blijkt dat bij het vaststellen van de duur van de opgelegde inreisverboden rekening werd gehouden met deze omstandigheden.

De verzoekende partijen kunnen dan ook worden gevolgd waar zij stellen dat hen een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd zonder dat rekening werd gehouden met hun familieleven en de medische toestand van hun zoon – die blijkens de stukken van het administratief dossier lijdt aan het syndroom van Down, en hun kleinzoon.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

3.3.2. Het verweer dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen voert, kan hieraan geen afbreuk doen.

Waar zij stelt dat de aanvraag om medische regularisatie van de minderjarige zoon van de verzoekende partijen op 1 oktober 2013 onontvankelijk werd verklaard, dat uit niets blijkt dat de aanvraag in hoofde van hun kleinzoon ontvankelijk of gegrond werd verklaard en dat de verzoekende partijen niet

aannemelijk maken dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid tussen hen en hun meerderjarige zoon en kleinzoon, wordt er op gewezen dat deze motieven *a posteriori* zijn geformuleerd en aldus de bestreden beslissingen niet mogen schragen. De Raad kan hiermee geen rekening houden.

Bovendien brengt de loutere omstandigheid dat de desbetreffende machtigingsaanvragen onontvankelijk, respectievelijk nog niet ontvankelijk of ongegrond werden verklaard *in se* niet met zich dat de medische toestand van de zoon en de kleinzoon van de verzoekende partijen geen specifieke omstandigheid kunnen uitmaken die een invloed kunnen hebben bij het bepalen van de duur van de bestreden inreisverboden. Het maakt immers een wezenlijk verschil uit voor de verzoekende partijen of zij hun kleinzoon in België gedurende drie jaar niet meer mogen bezoeken, dan wel of dit gedurende een kortere periode niet meer kan. Ook met betrekking tot de niet aangetoonde afhankelijkheidsbanden tussen de verzoekende partijen en hun zoon en kleinzoon, kan om dezelfde reden worden gesteld dat het niet is omdat er geen band van afhankelijkheid is (aangetoond) tussen de verzoekende partijen en hun meerderjarige zoon en kleinkind, dat het verblijf van deze laatsten in België geen specifieke omstandigheid zou kunnen uitmaken die een invloed kan hebben bij het bepalen van de duur van de bestreden inreisverboden. Het is immers evident dat de beoordeling hoe lang de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten aan een vreemdeling wordt ontzegd, anders is wanneer deze vreemdeling geen familieleden meer heeft op het grondgebied dan wanneer hij er wel familieleden heeft.

3.3.3. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissingen. De overige aangevoerde grieven tegen deze beslissingen behoeven geen verder onderzoek.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 december 2013 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN